

Νομοσχέδιο Δομών – Νομοσχέδιο ΑΝΑΤΡΟΠΩΝ

Αντιδραστική Εκτροπή για την Ειδική Εκπαίδευση!!

Τα σχέδια ΑΠΟΔΟΜΗΣΗΣ της Ειδικής Εκπαίδευσης

επιστρέφονται ως ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΑ!

Το νομοσχέδιο για τις δομές δόθηκε στη δημοσιότητα την 16^η Μαρτίου 2018, ημέρα κινητοποιήσεων για τους μόνιμους διορισμούς. Συνιστά **ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΔΙΚΗ** αγωγή και αλλάζει όλα τα δεδομένα όχι μόνο για την εκπαίδευση των μαθητών ΑμΕΑ, αλλά και για τη στοχοθεσία του σχολείου.

Στα 6 άρθρα για την ειδική αγωγή (6,7,8,9,10,11) καταργούνται ως ομάδα στόχος οι μαθητές **ΑΜΕΑ**. Αντιθέτως η νέα δομή έχει ως στόχο την «υποστήριξη των σχολικών μονάδων και Ε.Κ. της περιοχής ευθύνης τους για τη διασφάλιση της ισότιμης πρόσβασης όλων ανεξαιρέτως των μαθητών στην εκπαίδευση και την προάσπιση της αρμονικής ψυχοκοινωνικής τους ανάπτυξης και προόδου». Γενικώς στόχος η **ρευστοποίηση των ΚΕΔΔΥ σε μια νέα υπηρεσία χωρίς κανένα στόχο και προσανατολισμό**.

Από τα ΚΕΔΔΥ στα ΚΕΣΥ **εξαφανίζεται εντελώς η λειτουργία της διάγνωσης**. Το βάρος ρίχνεται υποτίθεται στη συμβουλευτική υποστήριξη, που όμως δεν μπορεί να γίνει από γραφεία ή με επισκέψεις. Η αξιολόγηση δεν είναι το ίδιο με τη διάγνωση που περιλαμβάνει και σαφή ονομασία μιας δυσικανότητας και των ειδικών αναγκών που προκύπτουν, άρα και την υποχρέωση του κράτους να ανταποκριθεί σε αυτές τις ανάγκες. Η κατάργηση των παιδοψυχιάτρων από τα ΚΕΣΥ θα οδηγήσει σε ναρκοθέτηση της διάγνωσης και θα στρέψει τους γονείς σε ιδιωτικά κέντρα. Το νομοσχέδιο δείχνει το δρόμο εμπορευματοποίησης μιας λειτουργίας, **αφού το υπουργείο νομοθετεί παραγράφοντας την ανάγκη της και την αναγνώριση της κοινωνικής της λειτουργίας. Οι συντάκτες του νομοσχεδίου αντιλαμβάνονται** την αναπηρία/δυσικανότητα ως μια ακόμα πολιτισμική ή γενικά μια αόριστη κοινωνική διαφορά. **Εξαφανίζουν την ιδιαιτερότητά της**. Πρακτικά τσουβαλιάζουν τα πάντα, σβήνοντας την έμφαση που χρειάζεται να έχει ο ανάπηρος μαθητικός πληθυσμός, τους στόχους και τον προσανατολισμό που πρέπει να σηματοδοτεί η ειδική εκπαίδευση.

Η λογική αυτή ενσωματώνει την αντίληψη ότι η αναπηρία είναι κοινωνική κατασκευή και δεν υπάρχει λόγος για ιδιαίτερη αντιμετώπισή της τόσο από πλευράς δομών, όσο και από πλευράς δικαιωμάτων. Η κατάργηση δομών ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης (των ΚΕΔΔΥ που αντί να αναβαθμιστεί ο ρόλος και η λειτουργία τους με μόνιμο προσωπικό και προσλήψεις και μικρότερο τομέα ευθύνης τους) καταργεί στην πράξη και τα δικαιώματα των αναπήρων σε όλους τους τομείς της κοινωνικής τους ζωής.

Η κυβέρνηση την ίδια στιγμή έχει ήδη δρομολογήσει την κατάργηση των επιδομάτων αναπηρίας (νομοσχέδιο για «Μετεξέλιξη του Οργανισμού Γεωργικών Ασφαλίσεων σε Οργανισμό

Προνοιακών Επιδομάτων και Κοινωνικής Αλληλεγγύης (ΟΠΕΚΑ)»), υιοθετώντας την αντίληψη περί «**λειτουργικότητας της αναπηρίας**» που υποστηρίζει η ΕΕ και η παγκόσμια Τράπεζα, ακυρώνοντας με αυτό τον τρόπο τις ανάγκες που προκύπτουν από τη φύση και τη βαρύτητα της αναπηρίας. Το κράτος απελευθερώνεται από τις ευθύνες του απέναντι στους αναπήρους και η ιδιωτική πρωτοβουλία αναλαμβάνει να επεκτείνει την κερδοφορία της από τα πεδία απόσυρσης του κράτους.

Όταν οι εκπαιδευτικές δομές ναρκοθετούν σε βαθμό κατάργησης τους το καταρχήν δικαίωμα διάγνωσης της αναπηρίας των μαθητών από δημόσιες και δωρεάν δομές, **τότε ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ και τα δικαιώματα των μαθητών ΑμΕΑ σε όλες τις φάσεις εκπαίδευσης τους**. Π.χ. αν δεν υπάρχει διάγνωση ειδικών μαθησιακών δυσκολιών, δεν υπάρχει η αντίστοιχη εκπαιδευτική αντιμετώπιση των δυσκολιών αυτής της ομάδας. Αν δεν υπάρχει η διάγνωση δεν μπορεί να διεκδικηθεί παράλληλη στήριξη, για τους μαθητές με κινητικές αναπηρίες δεν μπορούν να διεκδικηθούν κτηριακές προσαρμογές για τη διευκόλυνση της προσβασιμότητάς τους στο σχολείο.

Σε δεύτερο επίπεδο δεν μπορεί το σχολείο να διεκδικήσει το σπάσιμο τμημάτων με βάση τον αριθμό των αναπήρων μαθητών για την καλύτερη αντιμετώπιση των εκπαιδευτικών αναγκών των μαθητών.

Η συστηματική προσπάθεια για μετατόπιση της συζήτησης από την αποδοχή της αναπηρίας ως ένα πραγματικό γεγονός που θέλει και απαιτεί κατάλληλα εκπαιδευτικά προγράμματα και περιβάλλοντα στην αντίληψη της «πλήρους ένταξης» δεν είναι τυχαία, δεν υπερασπίζεται τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών με αναπηρίες και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, αντίθετα οδηγεί στην περιθωριοποίησή τους και στην έξοδό τους από το σχολείο. Η ευθύνη μετατοπίζεται από την πολιτεία και το κεντρικό κράτος στον εκπαιδευτικό. Αυτός θα επιλέξει, θα σχεδιάσει, θα υλοποιήσει το διαφοροποιημένο αναλυτικό πρόγραμμα, θα αξιολογήσει τον μαθητή και στο τέλος θα αξιολογηθεί και αυτός κατά πόσο πέτυχε τους στόχους που τέθηκαν.

Οι ΕΔΕΑΥ, ένας θεσμός όπου έμεινε ωστόσο στις καλένδες, σε όσα σχολεία λειτουργούν θα αξιολογούν τους μαθητές, θα διαμορφώνουν εξατομικευμένα προγράμματα στήριξης, θα αξιολογούν την εφαρμογή των προγραμμάτων. Έτσι τα σχολεία χωρίζονται σε δυο κατηγορίες: σε όσα έχουν ΕΔΕΑΥ και στα υπόλοιπα. Στην πράξη δεν έχει καμία σημασία γιατί και οι δυο κατηγορίες σχολείων χρεώνονται το ίδιο: με πρόγραμμα παρέμβασης που πρέπει να καταρτίσουν και για το οποίο θα λογοδοτήσουν (ασχέτως αν έχουν εργαλεία ή όχι, γνώσεις ή όχι). Αφού εφαρμόσουν το πρόγραμμα παρέμβασης και αξιολογήσουν αν πέτυχε ή όχι, **ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΤΟΤΕ**, έχουν το δικαίωμα να στείλουν το μαθητή για αξιολόγηση στη νέα δομή, το ΚΕΣΥ, το οποίο θα αξιολογήσει και θα ιεραρχήσει τα συγκεντρωμένα αιτήματα των σχολείων ευθύνης του και αναλόγως θα πράττει τα δέοντα. Αξίζει να σημειωθεί ότι όταν τα ΚΕΔΔΥ είχαν ως ομάδα στόχο τους μαθητές ΑμΕΑ, ο χρόνος αναμονής ήταν 2 χρόνια τουλάχιστον. Τώρα;;;

Η εμπειρία από τη λειτουργία των ΕΔΕΑΥ δείχνει ότι ο η παρουσία της μια φορά την εβδομάδα σε κάθε σχολείο δεν ανταποκρίνεται ούτε στοιχειωδώς στις ανάγκες των σχολείων. Την ίδια στιγμή ούτε της δίνεται η νομοθετική δυνατότητα, ούτε τα έγκυρα επιστημονικά εργαλεία που θα βοηθήσουν στο όποιο έργο της, ενώ η στελεχώς της γίνεται κυρίως με αναπληρωτές.

Τα προαπαιτούμενα του νομοσχεδίου για να μπορέσει ένας μαθητής να μπει στη σειρά για να μπει στη σειρά προς το ΚΕΣΥ, λειτουργούν ως «κόφτης προσβασιμότητας» προς τα πάνω και ταυτόχρονα ως πολυεργαλείο προς τα κάτω. Στην πράξη αυτή η γραφειοκρατική διαδικασία, πέρα από την πολιτική στόχευση κατάργησης των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών ΑμΕΑ, θα

οδηγήσει τις οικογένειες αυτών των μαθητών στην ιδιωτική πρωτοβουλία για να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες των παιδιών τους, ή ακόμα και σε ΜΚΟ με δράση στο χώρο της ειδικής εκπαίδευσης που έχουν ήδη αρχίσει να δραστηριοποιούνται. Θα αυξήσει κατακόρυφα τις ιδιωτικές παράλληλες στηρίξεις λόγω μη ανταπόκρισης του κράτους του ειδικού πληθυσμού.

Τέλος, να υπογραμμίσουμε ότι όλες αυτές οι παρεμβάσεις θα καταγράφονται σε βάση δεδομένων για το κάθε σχολείο και θα αποτελούν δείκτη αξιολόγησης της σχολικής μονάδας.

Την ίδια στιγμή οι εκπαιδευτικοί των Τ.Ε. μετατρέπονται σε «φωτεινούς παντογνώστες», θα υποστηρίζουν μαθητές, θα συμμετέχουν στις ΕΔΕΑΥ, θα διαμεσολαβούν στην επικοινωνία με τα ΚΕΣΥ, θα διαμορφώνουν εξατομικευμένα προγράμματα, θα συνεργάζονται με τους υπόλοιπους εκπαιδευτικούς. Το σ/ν αποτελεί την πρώτη εφαρμογή της υποχρεωτικής παραμονής στο σχολείο για 30 ώρες, ενώ ταυτόχρονα τα διάφορα προγράμματα που θα σχεδιάζουν και θα υλοποιούν οι εκπαιδευτικοί αποτελούν πλευρές της αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας.

Το Υπουργείο, η κυβέρνηση και το κράτος επιδιώκει να μεταφέρει στις πλάτες των εκπαιδευτικών την αποτυχία των πολιτικών και οικονομικών του επιλογών. Το σχολείο και τα προγράμματα που θα υλοποιεί, σύμφωνα με τους κυβερνώντες είναι αυτά που θα καλύψουν την ανυπαρξία κοινωνικής πολιτικής, την έλλειψη δομών, τη μαθητική διαρροή, την υποχρηματοδότηση της υγείας και της παιδείας, την ανεργία, τη φτώχεια και τα τεράστια προβλήματα που δημιουργούν σε χιλιάδες οικογένειες. Την ίδια στιγμή δεν υπάρχει καμία αναφορά στη διεθνή εμπειρία για την εφαρμογή τέτοιων πολιτικών.

Το σ/ν δημιουργεί επιπλέον ερωτήματα όπως αν οι διαγνώσεις που ήδη έχουν βγει από τα ΚΕΔΔΥ θα επανεκδίδονται, πώς θα εγκρίνονται οι ανάγκες των μαθητών για παράλληλη στήριξη;

Το νομοσχέδιο επίσης δεν κάνει αναφορά σε άλλους δημόσιους φορείς που θα παρέχουν διαγνώσεις (Ν.3699, άρθρο 4, παρ.3).

Το σ/ν δεν κάνει καμία αναφορά στις προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στον χώρο της ειδικής εκπαίδευσης. Χιλιάδες αναπληρωτές κάθε χρόνο στελεχώνουν τα ειδικά σχολεία, τα τμήματα ένταξης, τα ΚΕΔΔΥ, τις παράλληλες στηρίξεις. Η ελαστική εργασία αποκτά χαρακτηριστικά μονιμότητας στην ειδική εκπαίδευση.

Την ίδια στιγμή το σ/ν δεν αναφέρεται στον αχαρτογράφητο μαθητικό πληθυσμό, για τους χιλιάδες μαθητές που δεν βρίσκονται σε καμία δομή, για την έλλειψη δημόσιων δομών που θα παρέχουν θεραπείες στους μαθητές.

Η ειδική εκπαίδευση χρειάζεται μόνιμους διορισμούς, διεύρυνση των μορφωτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των μαθητών με αναπηρίες, γενναία χρηματοδότηση σταθερών, δημόσιων, δωρεάν, δομών ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης μέσα από τον κρατικό προϋπολογισμό.